

вечеръ, щомъ огненото кълбо на слънцето потъваше въ Северното море, азъ се пренасяхъ въ нашата селска кжща. У дома ме сръщаше шареното куче на портата. Чувахъ звънеца на теленцето отъ обора. Старата круша сякашъ се събуждаше отъ сънъ и зашушваше весело. Тополата леко навеждаше вършецъ. И така всичко ме поздравяваше. Азъ изтичвахъ по дървенитѣ стълби къмъ чардака. Сепвахъ се. И кжщата, и двора отново оставаха далече. Това се случваше често. Но-

щемъ пъкъ сънувахъ кучето, тополата и стобора. Трепвахъ и се събуждахъ отъ радостъ. Но ми се искаше дълго, дълго да спя и да сънувамъ.

Една вечеръ се разхождахъ по брѣга. Морето бѣ тихо. И като безкрайна равнина се простираше далече напредъ. Тѣй спокойно не бѣхъ го виждалъ до тогава.

Предъ една малка крайбрѣжна кжщица кърпѣше мрежа рибаръ. Азъ се приближихъ до него. Загледахъ съдраната мрежа. Тя бѣше още мокра. Като видѣ сѣнката ми, рибарътъ дигна глава. Усмихна се и ми подаде столче. Седнахъ край него. Той пакъ заплете мрежата. После я остави и ме попита:

— Какъ е твоето име, дете?

Казахъ му. Загледа ме, и усмивката му се скри. По лицето му прочетохъ тжга. Замисли се. Загледа тихото море и пакъ се обърна къмъ мене:

— Не си отъ тоя край, нали? Познахъ! Това име не е тукашно. Но отъ где си, малъкъ чужденецъ?

— Отъ България, — съ мжка отговорихъ азъ.

Той пакъ сведе глава и се замисли. Протегна ржка и я сложи на рамото ми.

— Една нощъ, преди много години, — започна той — азъ бѣхъ още дете. Пжтувахме съ моя баща по това море. Купувахме стоки. Изведнѣжъ се появи буря. Вълнитѣ за-